

alioqui ministracionem futuram non amicitiam, nisi pro dignitate operum fiant ea, quæ in amicitia aguntur, putant siquidem sicut in pecuniarum cõmunicatione plura accipiunt, qui plura contulerunt: ita in amicitia quoque esse faciendum. At indigus & peior econtrariõ: boni enim amici esse opem ferre indigentibus. quid enim, iniquum, prodest, si probo viro aut potenti quispiam sit amicus, si nulla in utilitatẽ ex eo sit consequuturus? videtur autem uterque rectè censere, oportetque utriusque ex amicitia amplius quidem tribui, non eiusdem tamen rei amplius: sed ei qui excellit, honoris: ei qui indiget, lucri. virtutis enim & beneficij præmium honor, indigentia subsidium lucrum est. Hoc ita se habere in rebus publicis apparet. non enim honore afficitur, qui nullum bonum reip. affert: quippe cum id quod publicum est, ei detur, qui de republica bene meretur, publicum autem quoddam est honor, non enim fieri potest, ut & lucraret quispiam ex republica, & honoretur: cum in omnibus minus habere sustineat nemo. ei igitur qui in pecuniis est inferior, honorem: ei qui munera non accepit, pecunias tribuunt. quod enim pro dignitate fit, amicitiam, sicut dictum est, & adæquat, & conferuat. Ita igitur etiam cum inæqualibus versandum est: ab eoque qui aut in pecuniis aut in virtute est adiutus, retribuendus honor est: acque id, quatenus facultas ipsius fert. quod enim fieri potest, non quod pro dignitate fit, amicitia exigit. Neque enim quod pro dignitate fit, in omnibus est: sicut in honoribus qui Diis: aut parentibus exhibentur: nemo enim referre his dignam gratiam posset: sed qui pro viribus colit, is esse probus videtur. Atque idcirco non licere filio patrem abdicare, patri autem filium licere videretur (reddere enim oportet eum qui debet, at quicquid fecerit filius, nihil dignum collatis beneficiis fecit: quare semper debet: quibus autem debetur, iis dimittendi est facultas: igitur patri quoque erit.) Addè quod nemo fortasse vquam abscessurus ab eo videretur, nisi prauitate exuperaret, nam præter naturalem amicitiam, subsidium nõ detrectare humanum est, ei vero fugiendum est, aut non studendum opem ferre, si sit prauus. beneficio enim affici volunt plerique facere autem ut irruite fugere consueuerunt. Ac de his quidem hæctenus dictum sit.

A λειτουργίαν τε γδ γίνεται, καὶ οὐ φιλίαν, καὶ μὴ κατ' ἀξίαν ἢ ἐργων ἕσται τε ἐν τῆς φιλείας· εἰσὶν γὰρ καὶ τῶν ἐν χρημάτων κοινωία πλείω λαμβανούσιν οἱ συμβεβηκότεροι πλείω, οὗτω δὲ καὶ ἐν τῆ φιλείᾳ· ὁ δ' ἐν δέησι, καὶ ὁ χείρονα ἀπαλλοτριώσιν γὰρ ἀγαθοῦ εἶναι, τὸ ἐπαρκεῖν τοῖς ἐνδέεσσι πρὸ φασσι, ὅφρατος ἀποδιδόναι ἢ δυνάσθαι φίλον εἶναι, μὴ δὲ γὰρ μέλλοντα δοπλάσειν· οἷομαι δ' ἐκείνους ὀρθῶς ἀξιοῦν, καὶ δεῖν ἐκαστέρω πλέον νέμεσθαι ἐπὶ τῆς φιλείας· οὐ γὰρ ἂν τῶν δὲ, ἀλλὰ τῶν ὑπερβόλων, πλεονεξίας τῶν δ' ἐνδέεσσι, κέρδους τῆς μὲν γὰρ ἀρετῆς καὶ ἀνεργασίας ἢ πικρῆς, γόρου τῆς δὲ ἐν δέησι ὀπικουρίας, τὸ κέρδους οὗτω δὲ ἔχον τῶτο καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς φαίνεται· οὐ γὰρ πλεονεξία ὁ μὴ δὲ ἀγαθὸν τῶ κοινῷ πορεύσθαι τὸ κοινὸν γὰρ δίδωται τῶ κοινῷ ὀφείζουσιν. ἢ πικρῆ καὶ κοινόν· οὐ γὰρ ὅτιν ἄμα χρηματίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν, καὶ πλεονεξία· ἐν πάσι γὰρ τὸ ἐλαττον οὐδέ τις ἴσασκεται. τὰ δὲ ὅτιν ἄμα χρηματίζονται ἐλαττοτέρω, πλεονεξία νομοσίου καὶ τῶν δωροδοκῶν, χρηματίζονται κατ' ἀξίαν γὰρ ἐπινοοῦσι καὶ σωζοῦσι τὴν φιλίαν, καὶ οὐδὲν ἄλλο φέρουσι. εἴπω δὲ καὶ τῶν αἰσίων ὀμολογούντων, καὶ τῶν εἰς χρηματίζονται ὀφειλουμένων ἢ εἰς ἀρετὴν, πλεονεξία ποδότην, ἀπαιτοῦσιν ὅτιν τὸ ἐνδεχόμενον τὸ δυνάτων γὰρ ἢ φιλία ὀφείζουσιν, οὐ τὸ κατ' ἀξίαν οὐδὲ γὰρ εἶναι ἐν πάσι κατὰ τὸν ἐν ταῖς ἀρετῶν τοῖς θεοῖς πλεονεξία, καὶ γυνεῖς· οὐδέ τις γὰρ τὴν ἀξίαν ποτ' αἰδομένη εἰς δυνάμειν δ' ὀφειλουμένων, ὀφειλουμένων εἶναι δοκίμῃ διδοῦσιν, διδοῦσιν δὲ εἰς ἐξείναι ἢ παρὰ τὴν ἀπαιτούμενην, παρὰ δὲ ἢ ὀφείλουσιν γὰρ ἀπὸ τῶν οὐδὲν δ' ποιήσας, ἀξίον ἢ ὑπερβόλων δίδωσκειν ὡς αἰεὶ ὀφείλει· οἷς δὲ ὀφείλειται, ἕξιόντα ἀφίενται καὶ τῶν παρὰ δὲ. ἄμα δ' ἴσως οὐδέ τις ποτ' αἰδομένη δυνάμει μὴ ὑπερβόλωντος μοχθηρία· χωρὶς γὰρ τῆς φυσικῆς φιλείας, τὴν ὀπικουρίαν, ἀνδρωπικὸν μὴ διαδεῖσθαι τῶν δὲ, ὀπικουρίαν, ἢ οὐ ἀποδιδόναι, τὸ ἐπαρκεῖν, μοχθηρῶ ὄντι. ὁ δὲ πλεονεξία γὰρ οἱ πολλοὶ βούλονται· τὸ δ' ποιεῖν φέρουσιν, ὡς ἀριστοτέλης. ὅτι μὲν οὖν τῶν τῶν, ὅτι τοσοῦτον εἰρήδω.